

Bijzonder ZIJN, IS EEN ILLUSIE

Of waarom het soms zo verdomde lastig is een Millennial te zijn

Jij bent superspeciaal, getalenteerd en hartstikke bijzonder – dat was al duidelijk toen je nog in de wieg lag. Maar waarom zit je nu dan zo met jezelf in de knoop? Het lijkt wel of iedereen het beter voor elkaar heeft dan jij. Of euhm... Zie je het misschien niet zo helder?

Geboren na 1980? Gefeliciteerd, dan behoor je tot Generatie Y! Af en toe word je ook wel Millennial genoemd – dat klinkt superhip, en daar houd je natuurlijk best van. Maar de laatste tijd gaat er iets mis met de definiëring van 'jouw groep mensen'. Ineens val je onder het labeltje 'Lost Generation'. En zo voel je je eerlijk gezegd ook een beetje: *lost*.

Want alle dromen die je had, zijn om de één of andere onverklaarbare en zeer duistere reden niet uitgekomen. Niks topbaan, designertas en penthouse-in-de-duurste-wijk-van-de-stad: het is de eindjes aan elkaar knopen, je laptop aan de praat houden en op Facebook constateren dat het mooie meisje dat vroeger bij je op ballet zat nu met haar kersverse en extreem knappe/rijke/slimme echtgenoot op huwelijksreis is. Naar Ha-fucking-waï. Hallo!? Waar is het bij jou misgegaan...? Nou, in de wieg dus. Van kleins af aan is je namelijk een aantal dingen bijgebracht waar jij blind op bent gevaren. En *guess what?* Dat waren illusies. Tijd voor een heuse reality check.

Waarschuwing! Dit stuk bevat aangedikte waarheden en schromelijke overdrijvingen. Niet alle Millennials zullen zich in de tekst herkennen – of in elk geval: daarvoor uit durven te komen. Ergens in dit artikel schuilt een kern van waarheid. Het is aan ieder voor zich om die eruit te halen.

Illusie

YOU CAN'T BLEND IN WHEN YOU ARE BORN TO STAND OUT

"Jij bent het mooiste meisje op aarde." "Jij bent ontzettend bijzonder." "Als er iemand speciaal is, dan ben jij het wel." Dat waren de woorden die je ouders je voor het slapengaan toefluisterden toen je nog jong was. Vaak met de toevoeging: "En dat zeg ik écht niet alleen omdat je mijn dochter bent, dat is gewoon zo." Gevolg? De absolute overtuiging van het feit dat jij De Koningin van de Wereld bent. En daar ben jij je in de loop der tijd ook naar gaan gedragen. Niks mis natuurlijk met een flinke dosis zelfvertrouwen. Zonder kom je per slot van rekening helemaal nergens meer in de huidige samenleving. Maar de mate waarin jij bent gestimuleerd in het

opbouwen van eigenwaarde gaat verder dan dat. Waarschijnlijk herken je jezelf in deze drie woorden: ambitieus, dominant, egoïstisch (al zal je dat laatste nooit hardop toegeven). Dat zijn namelijk de karaktertrekken van Generatie Y, zo blijkt uit onderzoek van de Amerikaanse professor Jean Twenge. En dus leef je voor jezelf, doe je waar je zin in hebt en vertrouw je op je eigen instincten. Niet dat je niet sociaal bent hoor, maar je bent gewoon gekker op jezelf dan op anderen. Je wilt op een verjaardagsfeestje best zingen voor de jarige, maar zorgt er wel voor dat het gesprek later op de avond ook even volledig om jou draait. Eigenlijk doe je dat in iedere situatie: jezelf tot de ster van het moment maken. Ja zeg, daar heb je gewoon recht op. Je bent nu eenmaal heel bijzonder. Veel bijzonderder dan de rest.

Reality check

PUT ON YOUR BIG GIRL PANTIES AND DEAL WITH IT

Het volgende is niet bedoeld om je aan het huilen te maken. Dus adem even diep in voor je verder leest, oké? Klaar? Daar komt-ie... Je bent dus eigenlijk helemaal niet zo buitengewoon. Alle andere vrouwen van jouw leeftijd kregen vroeger precies dezelfde lieve woorden ingefluisterd door hun ouders, en voelen zich dus net zo speciaal als jij. En uit al die gemeenschappelijke speciaalheid valt maar één ding af te leiden: je bent niet bijzonder. Je bent gewoon een van de velen. Dat is even slikken, maar wel de waarheid.

Die drie eerder genoemde Millennial eigenschappen – ambitieus, dominant, egoïstisch – zijn overigens niet alleen de moderne vorm van zelfvertrouwen die iedereen tegenwoordig met de paplepel krijgt ingegoten. Het zijn ook de karaktertrekken waar narcisten bekend om staan. Je weet wel, die mensen die stiekem een beetje verliefd op zichzelf zijn. En uiteindelijk kunnen ze je zelfs in de problemen brengen. Twenge: “De tendens om jezelf op één te zetten zorgt

voor een enorme druk om het alleen te kunnen rooien. Gebleken is dat dit bij jongeren resulteert in een toenemend aantal depressies.”

Trap dus niet in de Generatie Y-valkuil door te denken dat het met jou wel goed komt, omdat je zo bijzonder bent (want zoals gezegd: *you're not*). Want sta je net klaar om met al je ambitie zelfstandig de wereld te veroveren – stort de stabiele wereld ineens als een kaartenhuis ineen. Als Millennial heb je de economie niet bepaald mee. Dus zit er maar één ding op: gewoon je beide benen op de grond houden en realistische doelen stellen.

Illusie

IF YOU CAN IMAGINE IT, YOU CAN ACHIEVE IT

Ooit schreef je in je eerste vriendenboekje bij de vraag wat je later wilde worden: “Basisschooljuf.” Maar toen zag je de antwoorden van je klasgenootjes, en realiseerde je je dat er veel coolere banen *out there* waren. Dolfijntrainer. Spice Girl. Astronaut. En toen je deze prangende kwestie aan je ouders voorlegde, zeiden ze: “Jij mag alles worden wat je wilt, lieverd. Als je maar gelukkig bent.” En dus werd je antwoord in vriendenboekjes vanaf dat moment: “Gelukkig.”

Hoe ouder je werd, hoe dieper je over de vraag wat je later wilde worden na ging denken. Je zou nog zeker zo'n veertig jaar van je leven moeten werken. Veertig uur per week... Dus zat er maar één ding op: je zou een baan moeten gaan scoren die wel een beetje leuk was. Je las folders van vervolgoopleidingen en hakte met moeite uiteindelijk de knoop door. “Pap en mam, ik ga [vul-hier-de-studie-in-waar-je-ouders-nog-nooit-van-hadden-gehoord] studeren,” vertelde je trots. En ze steunden je.

Vervolgens merkte je dat studeren redelijk saai was. Onder het motto ‘zelfontplooiing’ had je allerhande hobby's en bijbaantjes. Je werkte in een kroeg, hield een blog bij, gaf aerobicslessen, werkte mee aan een kunstwerk. Alles

wat je leuk leek. En je ontdekte iets. Dat je *fucking* goed was in alles wat je deed. En daardoor ging je het positief inzien. Als jij klaar was met je studie, zou je als een malle de arbeidsmarkt bestormen. Met al jouw talenten zouden bedrijven wel gek zijn als ze je niet direct een topbaan zouden aanbieden. En anders zou je altijd nog voor jezelf kunnen beginnen – ideeën genoeg voor een creatieve onderneming.

Reality check

GOOD THINGS COME TO THOSE WHO WORK THEIR ASSES OFF

Gelukkig zijn is heel belangrijk – dat moet zeker niet onderschat worden. En geluk valt deels uit je werk te halen: je bent er per slot van rekening het grootste gedeelte van de week mee bezig. Dus als je het daar naar je zin hebt, zul je het leven over het algemeen vrij positief inzien. En een baan die bij je past, is dan ook zeker iets om naar te streven. Je mag dan ook best selectief zijn als je solliciteert... O. Nee. Wacht.

BAM. “Hi, ik ben De Crisis en ik ga compleet voorbij aan al jouw ambities!” Zeg maar dag tegen je gedroomde carrière. Hallo werkloosheid. Ineens zit er niemand meer te wachten op iemand die dramaturgie, vrijetijdskunde of antropologie heeft gestudeerd. *What. The. Hell.* Hoe moet je nu in vredesnaam ooit nog gelukkig worden?! Je had het allemaal zo goed uitgedacht. De wereld heeft je belazerd, zo veel is duidelijk. Al jouw talenten worden ineens straal genegeerd door de samenleving. Dit was NIET de bedoeling.

Hoe je weer uit die diepe put van groot verdriet en bittere ellende komt? Heel simpel: je gek solliciteren, luisteren naar je baas en niet te beroerd zijn om iets te doen wat je eigenlijk niet zo tof vindt. Dat druist geheel in tegen alles wat Millennials willen, blijkt uit onderzoek van de Amerikaanse assistent-professor Paul Harvey van de University of New Hampshire (Millenials willen Promotie! Waardering! Beloning!). En nee,

administratief werk is niet zo spannend als de wereld rondvliegen om aandelen te verhandelen. En er is helemaal niks mis met een gezonde dosis ambitie, maar in deze tijd is realisme je *new best friend*.

Illusie

HAPPINESS IS ONLY REAL WHEN SHARED

Sharing is caring – het werd er al vroeg ingestampt. In de zandbak moest je van je ouders je schep en emmer delen met alle andere peuters, en niet zo veel later kwam je erachter dat het alleenrecht op de afstandsbediening je ook al niet gegund was. Maar je werd er een leuker mens door. Want door dingen te delen, beleef je dingen samen (van het bouwen van zandkastelen tot het kijken van *The Voice*), en samen is alles leuker. Zo lang je zelf maar het stralende middelpunt

blijft natuurlijk, want je bent per slot van rekening een Millennial. En toen kwam Facebook. En Twitter. En WhatsApp. En Instagram. En Vine. En Pinterest. Ineens kon je alles delen. Alles! Met ie-der-eeen. De tekeningen op de deur van het toilethokje in de kroeg, het artikel uit *Het Financieele Dagblad*, je champagnebrunch op zondagochtend. Het is dat je ouders geen Facebook-account hebben, maar anders zouden ze trots op je zijn. Jij deelt je leven met de wereld, jij bent de *love* aan het *spreaden*, en daarom ben je een Goed Mens. Nog leuker: alle liefde die jij geeft door van-alles-en-nog-wat te delen met god-weet-wie, krijg je ook terug. Want op hun beurt delen al jouw vrienden ook weer met jou wat zij allemaal meemaken – een aangebakken taart, foto's van de kat in het raamkozijn, kledingstukken die voordat ze aanschaf worden een second opinion nodig hebben. Het is bijna een dagtaak om alles bij te houden, maar *damn* wat is het leuk! Wat heeft

iedereen een goed leven. Wat doet iedereen leuke dingen. Wat een liefde! *Sharing is de shit!* Uitroeptekens en #hashtags voor alles!!!

Reality check

SORRY, I AM ALLÉRGIC TO YOUR BULLSHIT

Woensdagochtend vroeg. Je rolt je bed uit. Grijpt naar je telefoon. Klik op de Facebook-app. “Kathelijn heeft aangegeven dat ze een relatie heeft met Jordy.” (Kathelijn is je *frienemy*, Jordy die gast voor wie je een zwak hebt.) “Maaïke heeft een foto toegevoegd.” (Een bruinverbrand hoofd van Maaïke naast haar snowboard in de sneeuw.) “Yvonne heeft een link gedeeld.” (Een website over gezond eten, afvallen en mindfulness.) Fijn, nu kun je onbezorgd aan je dag beginnen. Zucht.

De druk om een spectaculair ontbijt klaar te maken zodat je ook iets te melden hebt, is bijna ondraaglijk. Omdat je boterham met kaas weinig fotogeniek blijkt te zijn, voel je je de rest van de dag een beetje down. Waarom heb jij geen nieuw vriendje en ben je niet op wintersport? Jep. Je leidt aan een typisch Millennial-probleem, zoals dat is aangetoond door assistent-professor Ethan Kross van de University of Michigan: hoe vaker je te vinden bent op sociale netwerken, hoe ongelukkiger je je voelt. Er zit maar één ding op. Je chronisch distantieëren van alle socials. En je op de momenten dat je er toch aan toegeeft, realiseren dat het grootste deel van wat mensen daarop posten niet (herhaling: NIET) representatief is voor hun échte leven. Want echt: iedereen heeft zorgen. Of het nou om werkloosheid, je gezondheid of kakkerlakken op vakantie gaat – *life ain't perfect*. Zelfs niet als je heel bijzonder bent... **COSMO**

Praat mee! @COSMOPOLITAN.NL
Praat mee op Twitter:
@CosmopolitanNL #GenY.